

JÕULUAJA II PÜHAPÄEV

(Esimene lugemine Si 24:1-2.8-12. (1-4.12-16))

Lugemine Siiraki tarkuseraamatust:

Tarkus kiidab iseennast, ülistab end oma rahva keskel. Ta avab oma suu kõigekõrgema koguduses ja kiitleb taevavägede ees: “Nii on mulle öelnud kõige Looja. Tema, kes ta on mind loonud, näidanud koha mu eluasemele ning öelnud: “Asu Jaakobisse ja olgu Iisrael sinu pärisosa.” Alguses, enne kõiki aegu, on tema mu loonud ja ma püsin igavesti ega lakka olemast. Ma teenisin tema ees, kes ta on püha, tema telgis. Nõnda kinnitati mind Siionisse. Linnas, mida ta armastas samamoodi kui mind, leidsin ma rahu ja Jeruusalemm sai minu valitsemise paigaks. Ma ajasin oma juured auväärse rahva sisse. Issanda rahvas on minu pärisosa.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 147:12-13. 14-15. 19 R: 1)

R: Jumala Sõna on lihaks saanud.

Ülista, Jeruusalemm, Issandat,

kiida, Siion, oma Jumalat.

Sest tema on teinud tugevaks su väravate riivid,

õnnistanud sinu lapsi su keskel.

R:

Tema hoiab su piiridel rahu,

toidab sind parima nisuga.

Tema saadab oma käsu maale,

kiirelt kulgeb tema sõna.

R:

Tema kuulutab Jaakobile oma sõna,

Iisraelile oma sätteid ja seadusi.

Nii pole ta teinud ühelegi rahvale,

ega ilmutanud neile oma seadust.

R:

(Teine lugemine Ef 1:3-6.15-18)

Lugemine püha Pauluse kirjast efeeslastele:

Kiidetud olgu Jumal ja meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa, kes meid on õnnistanud oma Vaimu õnnistusega koguduse kaudu, mis on taevas koos Kristusega. Sest tema on meid Kristuses ära valinud enne maailma loomist, et me oleksime pühad ja laitmatud tema palge ees. Armastusest on tema meid armulikul tahtel ette määranud oma lapseõiguse osalisteks – tema jumaliku armu kiituseks. Ja selle on ta meile kinkinud oma armastatud Pojas. Sellepärast, kui mina sain kuulda teie usust Issandasse Jeesusesse ja teie armastusest pühade vastu, tuletan ma teid meelde oma palvetes, et meie Issanda Jeesuse Kristuse Jumal, au Isa, annaks teile tarkuse vaimu ning ilmutaks ennast teile nii, et te teda tunneksite. Valgustagu tema teie südame silmi, et te tunneksite seda lootust, milles teid on kutsutud, ja teaksite, milline on tema päranduse aurikkus pühade jaoks. See on Jumala Sõna.

Salm enne evangeeliumi 1Tm 3:16)

Halleluuja. Au sulle, Kristus, kellest kuulutati rahvastele, au sulle, kellesse usutakse maailmas. Halleluuja.

(Evangeelium Jh 1:1-18)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Alguses oli Sõna ja Sõna oli Jumala juures ja Sõna oli Jumal. Tema oli alguses Jumala juures. Kõik on tekkinud tema läbi ja ilma temata ei ole tekkinud midagi, mis on tekkinud. Temas oli elu ja elu oli inimeste valgus. Valgus paistab pimedusse, aga pimedus ei ole teda omaks võtnud. Jumal läkitas mehe, kelle nimi oli Johannes. Tema tuli valgusest tunnistust andma, et kõik hakkaksid uskuma tema läbi. Tema ise ei olnud valgus, vaid ta pidi tunnistama valgusest, sest tõeline valgus, mis valgustab iga inimest, oli tulemas maailma. Ja tema tuli maailma, mis oli tekkinud tema läbi, aga maailm ei tahtnud teda tunda. Ta tuli sellesse, mis tema oma, kuid omad ei võtnud teda vastu. Aga kõigile, kes ta omaks võtsid, andis ta meelevalda saada Jumala lasteks – kõigile, kes usuvad tema nimesse, kes ei ole sündinud vereteed, ei lihalikust tahtmisest ega mehe tahtmisest, vaid Jumalast. Ja Sõna sai lihaks ja elas meie keskel ja me nägime tema au – Isa ainusündinu au täis armu ja tõtt. Johannes tunnistab temast ja hüüab: “Tema ongi see, kellest mina ütlesin: see, kes tuleb pärast mind, on olnud enne mind, sest tema oli olemas enne kui mina.” Jah, meie kõik oleme tema täiusest osa saanud – armu armule lisaks, sest seadus on antud Moosese läbi, aga arm ja tõde on tulnud

Jeesuse Kristuse kaudu. Jumalat ei ole keegi kunagi näinud. Ainusündinud Poeg, kes on Isa süles, on meid teda tundma õpetanud.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kord pärast suurt üleujutust läks üks talumees munga käest nõu küsima, kas tal tasub hävinenud hooned uuesti üles ehitada. “Mis mõte sellel oleks, kui ma oma maja jälle üles ehitaksin? Võibolla saaksin seal elada ainult ühe päeva, enne kui vesi jälle kõik ära uhub?”, lõpetas ta oma küsimuse üsna tumedates toonides. Munk vastas talle: “Jah, tõesti... Aga siis on sul vähemalt olnud see üks päev.”

Muidugi on see üsna väike lohutus, kui aastatepikkuse töö viljast saab ainult ühe päeva rõõmu tunda. Kuid õnn ongi siin maailmas paraku ainult üks hetk – olgu see siis pikem või lühem. Ühe probleemi lahenedes tekib peagi uus, sest inimene ei leia siit maailmast seda, mida ta tegelikult otsib: igavest, lõppematut rahu. Või mille jaoks siis oleme me tänagi siia kirikusse kogunenud? Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, Jumala Poeg sündis siia maailma viletsuses, kuigi Jumal oleks võinud ju selle ka hoopis teistmoodi korralda. Samuti ei saanud Jeesus kogu oma maise elu jooksulgi nautida rikkust või mugavat äraolemist, ja tema teekond kulmineerus väga traagilise lõpuga, mis sai uue väärtuse alles surnuist ülestõusmise kaudu. Nii mõnigi meist võib märgata oma elus samasugust lõputut raskuste ketti ning küsida, miks on just minul nii harva õnne. Paraku on küsimusi, millele vastata ei oska mitte keegi, ning pahatihti on just kõige tähtsamad küsimused need, mis jäävad vastuseta.

Iga elatud aastaga õpib inimene midagi juurde, õpib sageli oma vigadest... kuid ometi peab vahel olema ka lihtsalt õnne. Kui oleks õnne, siis võiks elus üsna kergelt läbi saada. Üksainus sõrmeliigutus, üks ootamatult pähe tulnud mõte – ja kõik muutuks! Näiteks kui oskaks ära arvata õiged lotonumbrid, või teaks, kuhu on peidetud mõni varandus. Võibolla piisaks kogu edaspidise elu õnnelikuks ja harmooniliseks kulgemiseks lihtsalt sellest, kui üks noormees kõnetab mööduvat tütarlast, või tütarlaps küsib pargipingil istuvalt noormehelt teejuhatust. Aga enamasti ei tunne inimene seda momenti ära ja läheb oma õnnest lihtsalt mööda...

Üks aasta on taas jõudnud lõpule ja uus alanud. Me oleme juba harjunud sellega, et halbu uudiseid on pahatihti rohkem kui häid, ja et õnn leiab meie juurde harva tee. Nii oli ilmselt ka äsjamöödunud aastal, sest üürikeste rõõmsate hetkede kõrval koosnebki elu suures osas kaotustest, loobumistest ja lahti laskmistest. Kuid nagu psühholoogid teavad õpetada, on pärast kaotusi ja üleelamisi esmatähtis end võimalikult kiiresti argipäevas uuesti leida.

Kõige selle kõrval, mida tuleb lihtsalt taluda, ei tohi me jätta unarusse neid probleeme, mida me suudame lahendada – muidu võime sattuda vastusteta küsimuste nõiaringi ega saa enam endaga hakkama. Ajalike olenditena ei peagi me kõigile küsimustele vastust leidma! Meie jaoks on iga lõpp millegi uue algus – isegi siis, kui see uus on täiesti teistmoodi kui on olnud seni, teistmoodi kui me oleme lootnud, ja võibolla halvem kui endine...

Armsad õed ja vennad, ka uus aasta saab tooma meile uusi kaotusi ja probleeme – aga loodetavasti ka väikesi rõõme ja lohutust! :) Sest eelkõige teeb elu meid kurvaks just sellepärast, et tegelikult ei suuda maailm meile pakkuda seda, mis meil tõeliselt puudub. Meie ootame uut taevast ja uut maad. Me ootame Jumala naasmist meie juurde, et leida Temas iseennast ja ka kõik selle, mis me oleme kord kaotanud. Aamen.